

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 302. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036556785680/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Svogerskab med Valdemar nu maaskee skulde drages fra Keiser Ottos Partie og i Fremtiden blive det danske Kongehuus hengiven. Under Opholdet paa Slottet havde Prindsessens Usynlighed og den fuldkomne Taushed, der herskede om hende, beroliget ham i denne Henseende; men Kongens glade Ansigt syntes dog at røbe en Lykke, som gjorde Grev Henrik betænkelig.

Da Greverne af Schwerin og Bispen af Hildesheim nu paa den flanderske Grændse toge Afsked med Kongen, og Valdemar med munter Venlighed bad Grev Henrik hilse sin skønne Gemalinde, lod Grev Henrik et Par Ord falde om Kongens sidste Ophold paa Schwerin Slot, og spurgte med det samme, uden at lægge Vægt derpaa, om han ikke siden havde seet den lunefulde Prindsesse Beengjerd, der nu var bleven ligesaa fortrædelig og menneskefjendsk, som hun før var livlig og munter.

Kongen lod som han ikke hørte dette Spørgsmaal. »Det var mig uforglemmelige Dage, jeg dengang tilbragte hos Eder – sagde han – og det gør mig ondt, at Erindringen om min Nærværelse ikke kan være Eder og eders skønne Frue saa behagelig. Bed hende undskylde den Forstyrrelse, mine Krigere siden maatte gjøre paa det skønne Slot! Jeg skal nu saa hastig som muligt lade min Besætning rømme det. Lad nu saaledes alle Misforstaaelser mellem os være glemte for evig! Det glæder mig, Grev Henrik! at jeg uden Nag og med et oprigtigt Hjerte kan række Eder Haanden til Afsked. Gid I maa være ligesaa overtydet om min Redelighed og Velvillie, som jeg fra nu af stoler paa eders Ord og ridderlige Ære.»

Grev Henrik svarte paa det Höfligste, idet han anbefalede sig til Kongens Bevaagenhed, og blev med sit lille Følge ærbødig holdende paa Skilleveien, til Kongen med sin store Ridderskare var dragen forbi.

»Med al sin Hovmod og Tyrannie har han dog noget besynderligt Indtagende – sagde Grev Henrik til Bispen af Hildesheim, da Støvskeen skjulte Kongen og hans Følge – skjøndt jeg maa hade ham til min Død, maa jeg dog tilstaae, han har et sandt kongeligt Væsen, som vel kan gjøre Indtryk paa Qvinder og svage Sjæle.»

»Det er hans Fædrenerf – svarede Bispen – I er dog ikke skinsyg, fordi han bad Jer hilse eders skønne Hustru? Find Jer nu med christeligt Taalmod i eders Stilling, ædle Herre! eftersom Sagerne stode, er den jo fortreffelig. Jeg kan ikke noksom undre mig over det be-